

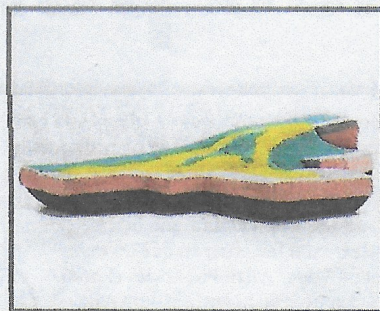
Mònica Planes, a la galeria Àngels Barcelona. L'exposició 'L'objectualització del paisatge' es podrà visitar fins al divendres 22 ELISABETH MAGRE

Mònica Planes (Barcelona, 1992) podria passar per una artista que posa l'objecte al centre de la seva creació. I sí, però no. La matèria primera de la seva obra són les emocions, que per la seva naturalesa incorporaria necessita fer tangibles en objectes. L'artista basa l'expressió de diferents estats d'ànim en primeres sensacions. El fet d'utilitzar objectes de referència infantil ens transporta a aquells moments iniciàtics en què gairebé de nans descobrim l'alegria de la proximitat de la mare o l'esgarrifor de la foscor. Primeres sensacions que fan incorporar en el nostre registre sensorial els primers estats anímics. Instants dels quals potser només en són testimoni un mòbil penjat del sostre o un cub apilable.

És justament un gran mòbil penjat del sostre el que rep el visitant de l'exposició que Planes presenta a la galeria Àngels Barcelona, dins del cicle Art Nou que, com el seu nom indica, aposta aquest inici de temporada per alguns dels artistes joves més prometedors. Planes és un dels noms dels quals se sentirà a parlar i, si no, temps al temps. Va ser un dels talents que va caçar el concurs de joves artistes Art<35 i aquest estiu ha fet la seva primera exposició al Nivell Zero de la Fundació Suñol. El seu projecte artístic defuig retòriques i demostra que l'art pot tractar temes de gran complexitat sense cap obligació de ser críptic ni en les seves formes ni en els seus missatges. Planes és una artista amb intel·ligència i bon gust. La seva obra atrapa i conveenç.

Només entrar a la galeria del carrer Pin-tor Fortuny el visitant sent unes ganes irrefrenables de jugar i de trencar el protocol que se cenyeix a mirar i no tocar. Si no les-

Primeres sensacions

tigués vigilant ningú, de ben segur que s'ajupiria al terra i es col·locaria sota el mòbil. A la sala no hi ha cap cartell que ho prohibeixi. Tampoc n'hi ha cap que ho estimuli. Cadascú pot fer, per tant, el que li demani el cos i el cap. Però el cert és que a l'artista li sembla fantàstic que el visitant adopti l'actitud d'embaïllament de l'infant per acostar-se al seu treball.

Planes tenia el desig de fer una obra dins de la qual el visitant realment s'hi pogués "posar". Que la pogués habitar i que la pogués manipular, físicament i/o mentalment. Com el nen que amb els seus moviments maldestres, la seva mirada de babau i les seves mans neguitoses aprèn a relacio-

nar-se amb el món a través de les joguines, l'artista entén també l'art com un artefacte que activa la fascinació per la meravella i pel desconegut. El mòbil, estèticament brodat, parteix de la visió que l'artista va tenir des de la finestra del vagó d'un tren. Planes objectualitza el paisatge tot apropiant-se i tot replicant les propietaris dels diferents materials que el configuren, com el ciment i el ferro. La instal·lació mostra el paisatge descompost i emula així els jocs de construcció de la mainada. Involucrar el factor lúdic en l'art permet aquesta percepció anímica més elemental expressada en objectes bàsics, sense sofisticacions.

Allò viscut i els impactes emocionals que deixa és omnipresent en el seu treball. Al cap i a la fi el seu interès són els afectes i els efectes que les coses i els llocs provoquen en les persones, però es distancia dels marcs mentals preestablerts. A l'últim lloc on algú pensaria que s'hi pot sentir incòmode és en un jardí. Però aquesta és la sensació que va tenir Planes amb el jardí del seu apartament de París, una residència d'artistes que va poder ocupar uns mesos. El jardí era inaccessible, tant per a ella com per a la resta de veïns. Només el podia mirar per la finestra. Durant el temps que s'hi va estar, aquella parcel·la de natura es va anar convertint en un abocador, amb paperots, roba i agulles d'estendre que ningú podia anar a recollir. D'aquesta experiència difícilment en podia sortir una representació artística exultant tipus nenúfar de Monet. Mònica Planes va optar altre cop pel camí de l'objecte i va manufacturar una maqueta del jardí amb llana (era l'hivern i feia molt fred) de colors artificiosos. Te'l miris per on te'l miris, fa una certa *grima*. *